

## ALEVİLİK, İSLAM'IN RÖNESANSI ve REFORMUDUR!..

Türkiye’de Laik Cumhuriyet kurulup, sözde Hilafet kaldırıldığında, Engizisyon Alimleri derin bir oh çektiler. Tevhid-i Tedrisat çıktığında, Şeyh-ül İslamlık Diyanet İşleri Başkanlığı adını alıp devlet çatısı altında kendine yer bulduğunda havalara uçtular... Çünkü; Engizisyon için, karın karşısında güneş gibi olan Alevilik, gene karanlıkta kalmış, Aleviler, Sünni Yezitçi din adamlarının insafına bırakılmıştı. Yezid Efendilerinin döneminde olduğu gibi, gene bölücü ve bozguncu” denilecek; gene Yasal ve Anayasal güvenceleri olmayacak, gene hiçbir Hak ve Hukuk tanınmayacaktı.

Daha önemlisi de; Cumhuriyet’in kurucu ve yöneticileri, Alevileri, bölücü ve bozguncu saymakla , Yasal ve Anaysal bir güvencesiz bırakmakla, hiçbir Hak ve Hukuk tanımamakla yetinmemişler; Aleviliği, Dedeliği, hatta türbe ziyaretlerini sözde Devrim Kanunlarıyla yasaklamışlardı. İlericilik ve aydınlanma adına da; Kur’an’ın Türkçe Meal’i çıkarılmış; İbadet ve Ezanı Türkçeleştirilmiş, “namazımız kılınmış, orucumuz tutulmuş,” diyen Aleviler de bir borç öder gibi ibadet etmeye mecbur edilmişlerdi.

Daha da kötüsü, bu anlayışı; Alevilik’ten daha ilerde bir Devrimciliğin, Cumhuriyet’in, Demokrasi’nin ve Laikliğin gereği saymışlar. Alevileri de; bu sözde ilerilicilikten, sözde aydınlanmadan, sözde çağdaş Uygurluk Düzeyinden mahrum bırakmak istememişlerdi... Hatta; Sünni Yezitçi din adamlarının, “Türkçe Ezanla Camiye geldiler, Türkçe dualarla namaz kılmaya geldiler de bırakmadık mı?” demelerine olanak vermişlerdi.

Sünni Yezitçi din adamları, bir göz isterken; bu sözde ilerici, sözde Devrimci politikalarla iki göz birden verilmiş; önlerindeki en büyük engel de kaldırılmıştı

Ezanın ve İbadetin Türkçe olmasından, ileriye göremeyen din adamların tedirgin olmuşlar; ileriye görenler derecesiz memnun olmuşlardı. Kur’an’ın Türkçe Meal’inin çıkarılması, herkesi memnun etmişti... Sünni Din Adamları üstünde kontrol makamı olan Hilafet Makamının kaldırılmasından gene herkes memnundu.Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile Diyanet İşleri Başkanlığı Kurulmasına Dair Kanun ise; Sünni Engizisyonu’nun, Cumhuriyet’e karşı kazandığı birer büyük zaferdi... Hele Dersim’in on binlerce Alevi katledilerek dağıtılması; Türkiye Cumhuriyeti’nin denetimini bütünüyle Sünni Yezitçi din adamlarına bırakmak demektir. Ve Hz. Muhammed’in ocağına incir dikilmesinden sonra kazanılan, en büyük zaferdi.

Cumhuriyet’in kurucuları, Kur’an’ın bire bir Türkçe’ye çevrilmesiyle Türkçe Meal çıkarılmasının arasındaki farkı bilmiyorlardı. Osmanlı’nın altı yüz yirmi yıl boyunca, Türkçe Meal çıkarılmasına, ya da Kur’an’ın Türkçe’ye çevrilmesine neden izin vermediğini de dert etmediler ve düşünmediler... Ama, böylece Osmanlı’dan daha ilerde olduklarını sanarak, yaptıkları her yanlışını yücelttiler.

Kur’an’ın birebir çevrilmesi ile Meal çıkarılması birbirinden çok farklıydı. Birebir Türkçe’ye çevirmek, NE İSE ONU SÖYLEMEK, KENDİNDEN BİR ŞEY EKLEMEMEK anlamına geliyor ve İslam’ın Sistemleşmediğini ortaya çıkarıyordu. Bu nedenle bire bir çeviri, Sünni din adamlarının işine gelmiyordu.

Sünni Din Adamları, Alevilik, Dedelik, Türbe ziyaretleri yasaklandıktan sonra; Atatürk’ün birebir Kur’an çevirisi istemesini duymazlıktan geldiler... Bütün Sünni Din Adamları, Meal çıkarmakla, çeviri yapmanın farklı olmadığını iddia etmekte anlaşılar ... “BEN KURANDAN ŞUNU ANLADIM,” anlamındaki Meal’i birebir çeviri derecesinde yücelttiler. Allah’ın emirlerinin aracısız anlaşılması için

Kur'an çevirisi isteyen Cumhuriyetçileri, din adamlarını göklere çıkararak ve yücelten Meal'le aldatmayı başardılar... "Ah Elmalılı Hamdi'nin Meali, vah **Elmalılı Hamdi'nin Meali**" dedirttiler.

Elmalılı Hamdi'nin çıkardığı Meal, hem Sünni din adamlarına itibar kazandırdı; hem Cumhuriyetçileri İslam'da reform yaptıklarına inandırdı. Luter'in İncili Almancaya, Kalven'in İncili Fransızca'ya çevirmesiyle Hristiyanlık'ta yapılan reformun, bir benzerini aynı biçimde İslamda yapmak istediler... Ve Kur'an Meali ile İslam'da reform yaptıklarını sandılar.

Oysa, Hristiyanlık Yasal ve Anayasal anlamda sistemleştiği için İncil'in Almanca, İngilizce ve Fransızca'ya çevrilmesiyle reform mümkün olabilmişti. İslam'da ise; Putperestlik döneminde olduğu gibi Allah'ın yerine geçen bir Ulema vardı. Ulema, Allah'ın yerine karar verdiği için, hem sistemleşme, hem reform mümkün olmamıştı.

Hristiyanlıkta, Engizisyon Kararlarını bir Mahkeme veriyordu. Engizisyon Mahkemesinde Savcı vardı, Yargıç vardı, Avukat vardı, İddia ve İspat vardı, Jüri vardı, bir Mahkeme ve Adliye Düzeni vardı. Reform, bu sistemlilikte yapılmıştı. İslam'da ise; BİR ALİM KENDİSİNİ ALLAH'IN YERİNE KOYARAK; "KATLİ VACİPTİR, KELLÉSİNİ VURUN!.." diyordu. "Katli vaciptir, kellesini vurun," demekte sistemleşme olamazdı, reform yapılamazdı.

Sünni Din Adamları; kağıttan, kaleminden, mürekkepten, insanın kusurlu eliyle, insanın kusurlu bir diliyle Allah'ın Kitabını yazmışlar, insanın kusurlu beyniyle Allah'ın kitabını yorumlamışlar, insanın kusurlu eliyle Allah'ın sonsuz ve sınırsız ilmini iki kapak arasında sınırlandırmışlar... Bu sınırlılıktan işlerine gelen her anlamı çıkarmışlardı... Bu nedenle; hiçbir Osmanlı Padişahı, Sünni Din adamlarına devlet yetkisi vermemiş... Kur'an'dan Meal çıkarmalarını kabul etmemişti..

Kur'an'ın Meali, din adamlarına; "ben Allah olsam; şöyle hüküm verir, şöyle yapar, şöyle devleti ve milleti yönetirdim." demek ve Allah'ın yerine geçmek hakkını vermektedir. Meal, hiçbir şekilde doğrusunu anlamak ve doğrusunun yapmak anlamına gelmemektedir. Daima ilahi kararlar vermek, ilahlaşmak ve bunları Allah'ın kesin, karşı konulmaz hükmü ile doğrulamak anlamına gelmektedir. Bu nedenle, Osmanlı; Sünni Yezitçi din adamlarının eline bu silahı vermekten hep kaçınmış; bu yolla devlet ve toplum üstünde Engizisyon Baskısı kurulmasına izin ve fırsat vermemişti.

Cumhuriyet'in kurucuları, Kur'an'ın Meal'i çıkarıldıktan sonra, İslam'ın bir tek doğru biçimi olduğunu sanarak bu doğru biçimi halka öğretmek için "aydın din adamı yetiştirmeye" karar vermişlerdi. Kimse; "ben karanlık din adamıyım," demediği için de; bütün Sünni Din Adamları, güç ve itibar kazanarak "aydın din adamı" olmuşlardı.

Bütün Sünni Din Adamları, "aydın din adamı olunca," Cumhuriyet, bütün ilerici ve devrimci niteliğini kaybetti ve Osmanlı'nın birkaç yüz yıl gerisinde bir devlet anlayışı oldu.

"Ayağı atide gözü mazide sürünen iskelet / Hayatta en hakiki mürşit ilimdir."

Tevfik Fikret'in Tarih-i Kadim adlı şiirindeki bu beyitte söylendiği gibi, bilimin kendiliğinden rehber olması, mümkün değildi; Alevilik açısından bu anlayış yalnızca doğru bir eğilim olabilirdi. Düşüncede çok büyük bir ilerleme sayılmazdı. Alevi sazı bin yıldır; "akıl aya, bilim yıldızlara, bunları kullanma becerisi güneşe benzer... Kullanmadığınız akıl ve bilim size yıldızlar kadar uzaktır!.." diye çalınmaktaydı... Ve bu; bilimin kendiliğinden rehber olması tezine göre daha ilerde, bir akıl ve bilim anlayışıydı...

“Türkçe Ezan, Türkçe İbadet, Tevhid-i Tedrisat, Kur’an’daki İslam, Türk İslamı,” Yezid’in 7. Yüzyılda Hz. Muhammed’in ocağına incir dikerek kurduğı sistemi, allamış pullamış ve getirmiş, Türkiye Cumhuriyeti’ne yamamıştı. Cumhuriyet’in iyi niyetli ve kahraman yöneticilerinin yerini, sıradan yöneticiler alınca; devlet ve toplum için yeniden Hilafet borusu çalınmaya başlamıştı.

Ama, dünyanın en büyük Halifelik örgütleri kurulup; dünyanın en büyük Halifeleri yetiştiğinde bile, sözde laik yöneticiler gene de; bu yanlışın farkına varmadılar. Sorunun çözümü olarak, sorunun bu sebeplerini yeniden öne sürdüler; Türkçe İbadetten, Türk İslam’ından, Kur’andaki İslam’dan gene medet umdular.

Kimse; “namazımız kılınmış, orucumuz tutulmuş,” diyen Alevilerin olduğu yerde, bu çocukça iddialar ne işe yarar?” demedi. Türkçe İbadetin, Türk İslam’ının, Kur’an’daki İslam’ın ne kadar önleyici olduğu, Tevhid-i Tedrisatın ne kadar eğitici olduğu da tartışılmadı.

Oysa Osmanlı, “namazımız kılınmış, orucumuz tutulmuş,” diyen iki büyük Alevi Dedesi ile yola çıkmış, altı yüz yirmi yıl boyunca, bu anlayışla Padişaha; “ben bu dünyanın sultanıyım!..” dedirtmiş ve “bu dünyanın devleti” olmayı başarmıştı.

Türkiye ise; Cumhuriyet, Demokrasi, Laiklik, Hukuk Devleti iddialarına rağmen, yüzde sekseni, doksanı, doksan sekizi, doksan dokuzu Müslüman olan ve “hesap gününe hazırlanan bir öteki dünya devleti, bir Cennet’e Adam Gönderme Bürosu,” olabilmıştır..

Osmanlı’da bir tek Padişah Hacca gitmemişken, Mekke Valisi’nin Hac’ca gitmek için üstündeki devlet görevini bırakması zorunluymuş; Türkiye’nin yöneticileri hem Hacı olmak için birbiriyle yarışmışlardı, hem bütün devlet olanaklarını Hacıların hocaların ayaklarının altına sermişlerdi. Alevileri ise; her türlü dünyevi olanaktan mahrum bırakmışlardı.

Aleviler, hala 1514 Tarihli İbni Kemal Fetvası gereğince dinsiz kafir grubunda idiler. Bu Cumhuriyet Döneminde de devam etti. Yaşamaları bile günah ve haramdı. Devlet hizmetine girmeleri, ticaret yapmaları, gazetelerde köşe yazarı, sanatçı, memur, işçi, iş yeri sahibi olmaları gene günah, gene yasaktı. Mahallede, köyde, kentte ve hiçbir yerde yaşatmama, her türlü işten alıkoyma, her türlü faaliyetlerini engelleme ibadet ve sevaptı. “Aleviyim!...” demek de, Alevilerden iyilikle söz etmek de, Aleviliği kendi mantık ve felsefesiyle doğru anlatmak da, hala suçtu.

Cumhuriyet’e, Laikliğe, Demokrasiye, Hukuka, Anayasaya ve hatta Hukukun üstünlüğüne rağmen Alevi olmak ve Alevilik’ten iyilikle söz etmek; Sünni içgüdüselliliğiyle günah gene günah sayılmış, sözde Çağdaş uygarlık seviyesinin üstüne çıkmak isteyenler de; bu günaha girmemiş, bu küfre sapmamıştı.

Bu küfür ve günahattan, tıpkı Halifelik devletinde olduğu gibi bölücülük, bozgunculuk ve Mezhepçilik diye söz edilmişti. Halifelik devletinde, mezhepleri Yezid’in Dört Mezhebi ile sınırlamak; düşünceye Ulemanın Vahiy ve Hadis yorumlarıyla yasak koymak; Türkiye Cumhuriyeti’nin temel politikası olmuş... Devlet Çatısı altında yer verilen Diyanet İşleri Başkanlığı, bu politikalardan zerre kadar taviz vermemişti.

Buna karşılık Alevilik de Velayet Davası’ndan taviz vermemişti.. Aleviliğin Kelime-i Tevhid’i; “Lailahe İllallah, hak birdir, Muhammed’en Resulullah, Aliyel Veleyullah,” demek her şeye rağmen sürdürülmüştü. “Aliyel Veleyullah;” Şeriat-ı Garra ve Hilafet Devletine karşı insanlığın ve uygarlığın savunulmasıydı.

“Aliyel Veleyullah,” Batıdaki Rönesans ve Reform Hareketleri, Aydınlanma Çağı, Büyük Fransız Devrimi, Büyük Ekimi Devrimi ile insanlığın kazandığı birçok şeyi içermektedir. Bazen eşit, bazen daha üstün bir anlayış anlamına da gelmektedir... Engizisyon’un, Sünni Yezitçi Ulemanın Alevilik’ten rahatsız olması, bu nedenle normaldir, işin doğası gereğidir. Laik Cumhuriyet’in Aleviliği, bölücülük, bozgunculuk ve mezhepçilik sayması ise; çok büyük bir aymazlık ve çok büyük bir akılsızlıktır.

“Aliyel Veleyullah,” denilmekle; Allah’a, Peygambere ve Kitaba inanmak olan Şeriat-ı Şerife ile Dünyanın, hayatın ve cümle kainatın Allah tarafından yaratıldığına inanmak olan Şeriat-ı Tekvin kabul edilmekte... Dünyaki hayatı, devleti, ülkeyi, ekonomi ve parayı yönetmek anlamına gelen Şeriat-ı Garra ise reddedilmektedir.

“Aliyel Veleyullah...” denilmekle; “Halifelik ve Şeriat-ı Garra” reddedilir. Bu dünyada İlahi Nizam kurmak, din kurullarına göre devlet kurmak, devleti din kurallarına uydurmak ve benzeri her şey de reddedilmiş olmaktadır.

Aliyel Veleyullah anlayışına göre; Peygamberlik, Hz. Muhammed’le sona ermiş ve Peygamberlik görevleri kimseye miras kalmamıştı. Peygamberi temsiliyet de 12 İmam’la sınırlı olarak Ehlibeite ve Ehlibeit soyuna bırakılmıştı.

Bu nedenle; Allah adına konuşmak 632 yılında Hz. Muhammed’in ölmesiyle; Peygamber adına konuşmak 868 yılında Muhammed Mehdi’nin kaybolmasıyla ve 12 İmam Sürecinin kapanmasıyla sona ermişti.

**Hz. Ali**, Kur’an’ın bir kaitap haline getirilmesine, böylece Kıyamete kadar Allah adına söz söyleme ve hüküm verme anlayışına; *“Kur’an, bizim evimize indi, Kur’an’ın böyle bir anlamı yok...”* diyerek karşı çıkmıştı.

Allah, her şeyi yapan ve yaratandır. Yapan ve yaratan kudreti sonsuz ve sınırsızdır, eşsiz ve benzersizdir. Ulemaya, Halifeye, Papaya, Patriğe, Hahama, Müftüye, imama, Papaza, Rahibe ihtiyacı yoktur. İsteddiği her şeyi yapar, istediği her şeyi yaptırır. Yere indirdiği her kitabını KALEMSİZ KAĞITSIZ, ELİFSİZ HECESİZ, KAPAKSIZ SAYFASIZ, SAF MANA olarak indirmişti. Hiçbir Peygamber, kendisinden sonrası için, insanların yazdığı kitaplara benzeyen bir kitap bırakmamıştı.

Bu nedenle, İslam olmak(Alevi olmak, önce; kaleminden, kağıttan, mürekkepten, insanın kusurlu eliyle, insanın kusurlu bir diliyle Allah’ın kitabını yazmamak, Kitabı elifsiz hecesiz, kalemsiz kağıtsız, kapaksız sayfasız kabul etmektir.

Sonra, Peygambere, Miraçtaki Muhammed olarak, bir Halifeye ihtiyaç duyulmayacak seviyede inanmaktır..

Ve daha sonra, “ne yana döznersen Allah oradadır,” anlayışı gereğince; Allah’ın evini de yapmamaktır!..

570-632 yılları arasında Mekke ve Medine’de yaşayan , eş ve çocuk sahibi, para ve altın sahibi, güç ve iktidar sahibi, devlet ve hükümet sahibi olan, bir insan gibi yaşayan Muhammed’in, herkes halifesi olabilirdi.. Ama Miraç’taki Muhammed’in Halifesi olmak ise kimsenin haddi değildir.

Allah, bir kereye özgü olmak üzere; kulları arasından bir elçi ve haberci seçmişti. Bundan sonra, kimse Peygamber seçilmeyecekti... Kimse, haddini aşır Peygamber’in yerine geçmesin diye; Kur’an, bir kitap

biçiminde değil, mana olarak indirilmişti. "Aliyel Veleyullah anlayışında," Kur'an, mana olarak kabul edilmişti.

"Mana," bizzat Allah'ın kendisi tarafından söylenirse; Kur'an'ı Kerim'dir!.. Her şeyi yapan ve yaratan kudrettir.

"Mana," Cebrail tarafından Hz. Muhammed'e söylenirse; Kelamullah'tır; Allah indinden gelen haberdur... Ama, yapan ve yaratan kudret değildir.

"Mana," Hz. Muhammed'in ağzından ve dilinden başkalarına söylendiğinde Kelam-ı Kadim'dir. Yalnızca Hz. Muhammed'in Peygamber olduğunu kanıtlar...

"Mana," başka insanlar tarafından, insanın kusurlu kalemiyle, kusurlu kağıdıyla, kusurlu mürekkebi ve kusurlu bir diliyle yazılırsa; SURET diye adlandırılır.

Ve Hz. Ali ve Ehlibeyt tarafından, Kur'an'ın; kağıttan, kalemden, mürekkepten, insanın kusurlu eliyle ve kusurlu diliyle yazılmasına karşı, Kerbela Faciasıyla biten mücadele başlatılmıştı.

Hz. Ali ve Ehlibeyt'in Mücadelesinin yenilgiyle sonuçlanması, davada haksızlık ve yanlışlık olarak kabul edilemez... Kerbela yenilgisi sonucunda, İslam'ın ışığı sönmüş, İslam Ülkeleri, sonu olmayan en uzun Ortaçağ karanlığına gömülmüşlerdi. Bu karanlığı; Türkiye Cumhuriyeti, Türkçe Meal çıkarmakla, İlahiyat Fakülteleriyle, İlahiyat Profesörleriyle, Halifelik örgütleriyle yücelterek kabul etmiş; Laiklik, Cumhuriyet, Demokrasi iddialarıyla, yüz binlerce din adamı yetiştirerek de katmerleştirmiştir.

Engizisyon ve Halifelik Baskısı; bütün devlet organlarının, kılcal damarlarına yayılmış, Atatürkçülerin, Laiklik yanlılarının, Cumhuriyetçilerin, Demokratların, Sosyal Demokratların, Hatta Sosyalistlerin, hatta komünistlerin ruhuna öyle işlemiştir ki, Alevilik söz konusu oldu mu, herkes, Ortaçağ karanlığının keşişleri gibi tavır almaktadırlar.

Bugün Türkiye Cumhuriyeti'nin yetkilileri, Laikliğin yılmaz savunucuları ve hatta sözde Alevi temsilcileri; Allah'ın Kitabını yazmayan, Peygambere Hadis uydurmayan, din ve mezhep davası yapmayan Alevileri, Sünni Ortaçağ karanlığı gereğince bölücü, bozguncu ve mezhepçi sayarlar ve uygarlığı da Sünni Ortaçağ karanlığında ararlar.

Bu nedenle; Allah'tan kırk elli kat daha fazla kitap yazan İlahiyat Profesörlerine meydan verilmiş, tarihte benzeri görülmeyen Halifelik Örgütleri kurulmuş ve Ebubekir'den, Ömer'den, Osman'dan daha büyük Halifeler yetiştirilmiş, Cumhuriyet de, Laiklik de, Demokrasi de Halifeliğe ve Sünni Engizisyonu'na uydurulmuştur.

Osmanlı Padişahı, "ben bu dünyanın sultanıyım!" diyerek Sünni Yezitçi din adamlarına karşı cephe alır ve onları çok sıkı kontrol altında tutarken, Türkiye; Sünni Yezitçi din adamlarını bütünüyle serbest bırakmıştır. Osmanlı, bütün devlet adamlarına "Paşa..." diyerek yüceltir; Şeyh-ül İslam'ı ise, "Paşa..." diyerek yüceltmezken; herkesi "Bey..." diye yüceltir, bir tek Müftüye "Bey..." demezken, Türkiye; istisnasız bütün Sünni Yezitçi din adamlarına mevki, makam ve unvan dağıtmış, istisnasız hepsine aylık bağlayarak hazineden beslemiştir.

Her yüz Sünni Din Adamına karşılık, bir Alevi Dedesiinin maaşa bağlanması bile; gene bölücülük, bozgunculuk, mezhepçilik, hatta Tarikatçılık sayılmış ve reddedilmiştir.. Sünni Yezitçi Ulema, "eğer yüz Sünni Din Adamına karşılık, bir Alevi Dedesi maaşa bağlanırsa; Nakşiler de, Kadiriler de hak isterler,"

demişler... Bu yüzde yüz Yezit İlkesini, Atatürkçülere kabul ettirmişler, Yüzde Yüz Yezitlik İlkesine bile karşı çıkmayan kişileri Alevi Temsilcisi olarak kiralamışlardı.

“Yerde ve gökte bir tek efendinin varlığına inanıldığı için;” Velayet Davası ve Alevilikte yerde görevli olan efendiler yoktur... Borç ibadeti yapmaya ihtiyaç duyulmamakta, gönüllü ve isteğe bağlı olarak Allah’a çağrılmaktadır. Alevi Dedeleri de Muhammed Ali yolunun ahlak ve erdeminin bugünden yarına taşınmasına ve her zaman yaşatılmasına hizmet eden gönüllülerdir.

Nakşilik, Kadirilik ve diğer Tarikatlar ise; YERDEKİ EFENDİLERE HİZMET ETMEK İÇİN HERKESE BORÇ İBADETİ YAPTIRAN ve Canlı Putlar yaratmak için kurulan Halifelik örgütlerdir...

Hz. Muhammed’e gerçekten inanıldığı için, Alevilik’te “CANLI PUTLARA” ihtiyaç duyulmamış, Hz.Muhammed’le ve Ehlibeyt’in ahlak ve erdemine bağlı kalınmakta ısrar edilmiştir.

Putperestlik; demirden, taştan, altından, gümüşten ya da başka bir maddeden yapılan heykellere tapma anlayışı iken; Ehlibeyt’in katledilmesi, Hz. Muhammed’in ocağına incir dikilmesinin sonucunda; canlı putlara tapma; Halifelik icraatı olarak ortaya çıkmıştı..

Halifelik Örgütlerinde, heykelin yerine; Fethullah Gülen, Ali Bardakoğlu, Mehmet Görmez, Mahmut Hoca, Ali Kalkancı, Cübbeli Ahmet Hoca, Adnan Hoca gibi bir adam geçmekte ve “Allah bu dünyaya gelmediği, Peygamber Mezardan kalkmadığı için;” sonsuz ve sınırsız bir yetkinin sahibi olunmaktadır.

Önemli olan da; “sonsuz ve sınırsız bir yetkinin sahibi” olmaktır. Sünni Din adamları da; PUTPERESTLİK DÖNEMİNDE HEYKEL YAPANLAR VE YAPTIRANLAR GİBİ, SONSUZ VE SINIRSIZ İLAHİ BİR YETKİNİN SAHİBİ OLMAKTA, bundan başka bir şey düşünmemekte ve bundan başka bir şeye inanmamaktadırlar....

Sonsuz ve sınırsız bir yetkinin sahibi olmak için, her sözü söyler, her hileye, her yalana, her düzen ve tertibe başvururlar ve her şeyi yaparlar... Allah’ın dostu olur, Peygamberin ocağına incir dikerler... Fakat, hem Allah’ın yerine, hem Peygamber’in yerine geçtikleri için, kendilerini günahkar saymazlar. Ya da herkesi günahkar sayıp Cehennem’in dibine gönderirken, kendilerine hiçbir şey için günah yazmazlar.

Ama, gene de; Aleviliğin karşısında, Hz.Muhammed’in yıktığı 370 Put gibi güçsüz ve çaresizdirler. Mehmet Görmez de, Ali Bardakoğlu da, Fethulah Gülen de, Mahmut Efendi de, Cübbeli de, gerçeğin söylenebildiği yerde, güneşin karşısında kar gibi kalırlar... Görünüştaki güçleri, Türkiye’nin yanlış politikalarından, Türkiye bütçesini hortumlama yeteneklerinden gelmektedir.

- ***“Akıl aya, bilim yıldızlara, bunları kullanma becerisi güneşe benzer... Kullanma becerisi edinmediğiniz akıl ve bilim size yıldızlar kadar uzaktır...”***

Akıl ve bilimin yıldızlar kadar uzak olması, İslam’dan önceki Putperestliği, Türkiye’de CANLI PUTLARA TAPINMAK biçiminde yeniden yaratmış, Aleviliği Çağdaş Uygarlıkla birlikte bu İLKÇAĞ KARANLIĞINA gömmüştür!.. Budur işte ol hikaye... 2010-12-04

**Rıza GÜNER**

**ALEVİ YAZAR ve DÜŞÜNÜRÜ**

BEKÇİ MURTAZA ATATÜRKÇÜLÜĞÜ - 14 (Haziran 2008 - MALATYA)